

res Repræsentant, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), Venstreflertallet foreslaar nogle ikke meget indgribende Ændringer, men anbefaler i øvrigt, at Lovforslaget nyder Fremme, altsaa vedtages væsentlig i den foreliggende Skikkelse. De to største Mindretal anbefale, at Lovforslaget pure forkastes. Det tredje Mindretal, det mindste, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, gør vel nogle Indvendinger mod at gaa til en højere Beskatning af den indenlandske Produktion, men anbefaler i øvrigt eller mener efter Omstændighederne at kunne gaa med til en mindre Forhøjelse af Ølskatten, en Forhøjelse, der efter hans Forslag vil komme til at udgøre godt 2 Kr., idet han foreslaar, at man gaar fra den nuværende Afgift 6 Kr. 47 Øre til en Afgift paa 8 Kr. 50 Øre pr. hl. Hvorledes det ærede Mindretal vil stille sig, hvis det Tilfælde skulde indtræffe, at hans Ændringsforslag, der ikke har mødt Tilslutning fra andre Medlemmer i Udvalget, bliver forkastet, oplyser Betænkningen intet om, men naar det ærede Medlem faar Ordet, ville vi rimeligvis faa at høre, hvorledes hans Stilling til Lovforslaget i det hele er.

Jeg mener ikke at kunne udtrykke Flertallets Stilling klarere end ved at sige, at man i Hovedsagen deler den Opfattelse, som Regeringen, og specielt Finansministeren, har af hele vor finansielle Stilling, og at vi ogsaa dele Finansministerens Anskuelse med Hensyn til de Midler, der ere nødvendige, og som det er rigtigst at bringe i Anvendelse, naar det gælder om at skabe Balance i Statshusholdningen. Skønt vi her i Rigsdagen i Fjor ikke havde det samme Overblik over den Forskel, der vilde vise sig mellem Statens normale Indtægter og Statens normale Udgifter, som vi have i Aar, var man allerede i Fjor klar over, at den Forskel, der er til Stede, er saa stor, at den ikke vil kunne udlignes ved Besparelser alene, og at det heller ikke gik an, at Lovgivningsmagten satte sin Lid til, at opadgaaende Tider vilde bringe de fornødne Penge ind i Statskassen. Man skred allerede i Fjor til Vedtagelse af nye Indtægtslove; men man var vistnok fra alle Sider klar over, at hermed var Opgaven ikke endelig løst; den brede Ende stod endnu tilbage.

Men skønt vi, som jeg før sagde, i Aar have et bedre Overblik over den finansielle Situation, end vi kunde have i Fjor, lader det sig dog ikke med fuldstændig Nøjagtighed opgøre, hvor stort et Beløb

det er nødvendigt at tilvejebringe. Overfor Statens Indtægter er man henvist til at anlægge et Skøn, og om dette kan der være noget delte Meninger, skønt man har et vist Grundlag at gaa ud fra. Det forekommer mig, at der kunde have været en Fristelse for den nuværende Finansminister til at sige som saa: Skulle vi ikke i nogen Maade løbe an paa, at Indtægterne ville blive væsentlig større, end de hidtil have været? Gaar det ikke an at sætte sin Lid til, at opadgaaende Tider ville bringe flere Penge i Statskassen? Der kunde for Regeringen have været en Fristelse til at anslaa Indtægterne paa det foreliggende Finanslovsforslag større, end sket er, for derigennem ligesom at gøre Opgaven lettere, gøre det Beløb, der skal tilvejebringes, mindre. Hvis Regeringen havde set paa, hvad der gavnede det Parti, hvoraf den er udgaaet, kunde der for den have været nogen Fristelse til at sige: Kommer Tid, kommer Raad; vi ansætte Indtægterne i Aar noget højere, end de kunne ventes at ville indgaa; men Resultaterne af en saadan Opgørelse ville først foreligge om et Aar eller halvandet, det vil sige først efter, at Valget til næste Aar er overstaet, og saa kunde vi altid tales ved om, hvad der saa skal gøres. Regeringen kunde have haft en Fristelse til at gaa denne Vej, og hvis den havde set paa, hvad der kunde tjene Partiets Interesser, kunde det maaske have været klogt at gaa den Vej. Men vi maa alle erkende, at Regeringen ikke er falden for denne Fristelse. Det maa anerkendes, at Regeringen og Finansministeren have vist det Mod at se den finansielle Situation lige i Øjnene og ikke ere vegne tilbage for at foreslaa Anvendelsen af de Midler, som ere nødvendige for at tilvejebringe, ikke blot en øjeblikkelig, men en virkelig, varig Forbedring i Statens finansielle Forhold. Nu skal dermed ikke absolut være sagt, at det Beløb, Regeringen har krævet, er nøjagtig det Beløb, det er nødvendigt at tilvejebringe. Som jeg før sagde, er det ikke muligt med fuldkommen Sikkerhed, paa en Million nær eller saa, at opgøre, hvad det er nødvendigt at tilvejebringe. Men Flertallet er af den Opfattelse, at det vil være nødvendigt at tilvejebringe et Beløb, der andrager tilnærmelsesvis den Sum, Finansministeren har anset for nødvendig, og denne Hovedbetragtning har ligget til Grund for det Standpunkt, Flertallet har indtaget overfor det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, samt overfor de to andre indirekte Skattelov-